Ảo Tưởng Về Sự Bất Khả Xâm Phạm: Iran Đã Phá Vỡ Uy Thế Trên Không Của Mỹ Và Dồn Đế Chế Vào Thế Bí Như Thế Nào

Bởi Frank , 26 Tháng 7 2026

Ảo Tưởng Về Sự Bất Khả Xâm Phạm: Iran Đã Phá Vỡ Uy Thế Trên Không Của Mỹ Và Dồn Đế Chế Vào Thế Bí Như Thế Nào

Những diễn biến gần đây tại Trung Đông đánh dấu một bước ngoặt trong lịch sử quân sự hiện đại. Những gì bắt đầu như một chiến dịch thông thường được cho là của Hoa Kỳ nhằm áp đặt ý chí lên Iran đã kết thúc bằng một cuộc rút lui chiến lược, phơi bày không thể tránh khỏi những giới hạn của sức mạnh quân sự Mỹ. Sau hai ngày liên tiếp không có các cuộc tấn công, các quan chức cấp cao của Mỹ, bao gồm Tham mưu trưởng và J.D. Vance, đã thừa nhận rằng kho tên lửa đánh chặn Patriot gần như cạn kiệt. Leo thang thêm nữa sẽ khiến các hệ thống phòng thủ này về con số không. Đây không phải là một sự tạm dừng chiến thuật; đó là sự thừa nhận về một thất bại chiến lược.

Bởi Frank Dumon

Dựa trên các nguồn tin quân sự từ Iran, một bức tranh hiện lên mà truyền thông phương Tây thích phớt lờ: chỉ trong mười ba ngày, Mỹ đã mất 43 máy bay, từ máy bay chiến đấu và F-15 đến P-8 và máy bay không người lái hoạt động, với thiệt hại vật chất ước tính lên tới 20,6 tỷ đô la. Nhưng câu chuyện thực sự không nằm ở việc phá hủy máy bay, mà là ở việc làm mù hệ thống một cách có hệ thống của bộ máy

quân sự Mỹ.

Ảo Tưởng Về Ưu Thế Trên Không: Một Thất Bại Chiến Lược

Kể từ Chiến tranh Vùng Vịnh lần thứ nhất, ba mươi năm trước, Lầu Năm Góc đã xây dựng học thuyết quân sự của mình dựa trên sự chắc chắn tuyệt đối về ưu thế trên không. Năm 1991, Mỹ có thể triển khai 3.000 phi vụ không kích mỗi ngày. Trong mười bốn ngày leo thang gần đây, con số này không vượt quá 150 mỗi ngày, với những nỗ lực khó khăn để tăng gấp đôi. Sự suy giảm này không phải là kết quả của sự kiềm chế, mà là của sự bất lực. Mỹ đã thua trong 'cuộc cạnh tranh loạt đạn dẫn đường' – cốt lõi của học thuyết chiến tranh của mình.

Sự Phá Hủy 43 Máy Bay Và Việc Bịt Mắt Nước Mỹ

Khía cạnh đáng báo động nhất trong các cuộc phản công của Iran không phải là số máy bay bị bắn hạ, mà là sự phá hủy có mục tiêu các giác quan của quân đội Mỹ. Các báo cáo của Iran nêu chi tiết việc phá hủy bảy trung tâm chỉ huy và kiểm soát, ba hệ thống liên lạc vệ tinh, sáu radar phòng không Patriot, ba radar giám sát trên không và hàng hải, tám hệ thống radar cảnh báo sớm, bảy radar phòng không, ba hệ thống radar AESA, hai radar AESA-117, năm radar tầm xa và hai tổ hợp radar chiến thuật.

Tổng cộng, con số này lên tới hơn 37 hệ thống radar tiên tiến. Trong chiến tranh hiện đại, một hệ thống phòng không không có radar là vô dụng; nó giống như một võ sĩ quyền Anh bị bong võng mạc. Iran đã làm mù Hoa Kỳ một cách hiệu quả. Trong khi Mỹ đưa ra những tuyên bố mơ hồ, chung chung về các cuộc tấn công của mình, Iran truyền đạt với độ chính xác chết người về những gì họ đã phá hủy: các cơ sở radar cụ thể, nhà chứa máy bay không người lái MQ-9, bể chứa nhiên liệu và Hệ thống Tên lửa Pháo binh Cơ động Cao (HIMARS). Sự bất đối xứng này trong thông tin và hiệu quả nói lên rất nhiều điều.

Sự Thất Bại Của Học Thuyết 'Tác Chiến Trên Không - Trên Biển'

Kế hoạch tấn công ban đầu chống lại Iran, được vạch ra vào khoảng năm 2009, về cơ bản giống với kế hoạch được sử dụng chống lại Trung Quốc. Thứ trưởng Hải quân khi đó, Robert Work, đã giải thích vào năm 2010 rằng cốt lõi của học thuyết này xoay quanh việc giành chiến thắng trong một cuộc cạnh tranh loạt đạn dẫn đường, nhằm thiết lập sự thống trị chiến lược ngay lập tức bằng cách làm mù kẻ thù, chặt đầu ban lãnh đạo, và sau đó áp đặt một cuộc phong tỏa.

Thực tế đã bác bỏ lý thuyết này. Iran không chỉ giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh loạt đạn này mà còn đảo ngược tình thế. Chính Iran là người đã làm mù Mỹ và

tàn phá các tài sản tiền phương của họ. Mỹ, vốn đã quen với 'công tác xã hội vũ trang' và bắn phá các đối thủ vũ trang kém trong nhiều thập kỷ, tỏ ra hoàn toàn không chuẩn bị cho một cuộc xung đột vũ trang với một đối thủ ngang tầm, kẻ đã được huấn luyện cụ thể cho kịch bản này trong ba thập kỷ.

Những Lựa Chọn Bất Khả Thi Của Đế Chế

Giờ đây, khi ưu thế trên không đã chứng minh là một ảo tưởng, Hoa Kỳ đang bị kẹt với ba lựa chọn chiến lược, không có lựa chọn nào mang lại lối thoát. Lựa chọn đầu tiên, chiến dịch ném bom, đã thất bại. Lựa chọn thứ hai, phong tỏa, bị phá hoại bởi sự kiểm soát của Iran đối với các điểm thắt cổ chai toàn cầu. Điều này để lại lựa chọn thứ ba: bộ binh.

Bộ Binh: Lời Mời Gọi Đến Một 'Kill Box'

Bất kỳ đề xuất nào về một cuộc xâm lược trên bộ của Mỹ vào Iran sẽ tương đương với sự điên rồ chiến lược. Ngay cả khi Mỹ có năng lực hậu cần – điều này còn đáng nghi ngờ – một cuộc xâm lược như vậy sẽ biến thành một 'kill box' khổng lồ. Đối với những ai quen thuộc với lịch sử quân sự, sự tương đồng với Điện Biên Phủ và Khe Sanh vang lên một cách đáng sợ quen thuộc. Iran được chuẩn bị cực kỳ tốt cho một cuộc xâm lược trên bộ. Thậm chí, họ có thể sẽ hoan nghênh một cuộc xâm lược như vậy, vì nó buộc Mỹ phải chiến đấu trên lãnh thổ Iran, trên 'sân nhà' của chính họ.

> Iran sở hữu ý chí đạo đức mạnh mẽ hơn, đường cong học hỏi nhanh hơn, sự bất đối xứng về chi phí, lợi thế địa lý và năng lực công nghiệp ngày càng tăng. Người dân Iran, đoàn kết trong sự phẫn nộ trước bạo lực bất công và thương vong dân sự, sẽ đáp trả một cuộc xâm lược với sự tàn bạo chưa từng có. Đó là công thức cho một trong những thất bại chiến lược rõ ràng và nhục nhã nhất trong lịch sử chiến tranh.

Huyền Thoại Về Chiến Tranh Ủy Nhiệm Và Phản Ứng Trong 30 Phút

Biết rằng đối đầu trực tiếp là tự sát, Mỹ cố gắng hiệu chỉnh lại chiến lược hèn nhát của mình bằng cách sử dụng các lực lượng ủy nhiệm. Người ta suy đoán rằng Mỹ hy vọng rằng các bên thứ ba, như một số phe phái người Kurd ở Iraq, sẽ làm công việc bẩn thỉu. Tuy nhiên, Iran đã chủ động lường trước điều này. Kể từ khi Biên bản ghi nhớ (MOU) gần đây kết thúc, Iran tiến hành các cuộc tấn công phủ đầu gần như hàng ngày vào cơ sở hạ tầng của Mỹ và các trại huấn luyện của các lực lượng ủy nhiệm này tại các khu vực như Erbil.

Chiến lược ủy nhiệm này chắc chắn sẽ thất bại. Ngay cả những người bất đồng chính kiến Iran ghét chế độ hiện tại cũng đã chỉ ra rằng họ sẽ cầm vũ khí để bảo vệ đất nước của họ chống lại một cuộc xâm lược từ bên ngoài. Mỹ đánh giá thấp quyết tâm quốc gia của người dân Iran trong việc bảo vệ chủ quyền của họ. Hơn nữa, các lực lượng ủy nhiệm ngày càng nhận ra rằng họ đang ràng buộc mình với một nguyên nhân thất bại. Mỹ đã quen với chiến tranh như thể trên một sân golf: một cú đánh thoải mái từ một khoảng cách an toàn. Tuy nhiên, giờ đây, họ đang đứng ngập đến cổ trong bụi rậm, và thực tế không thể phủ nhận được nữa.

Hơn nữa, phản ứng của Iran đã trở nên nhanh chóng một cách đáng báo động. Theo tính toán gần đây của Bộ Tư lệnh Trung tâm Mỹ (Centcom), giờ đây chỉ mất ba mươi phút để một cuộc tấn công của Mỹ được đáp trả bằng các cuộc tấn công có mục tiêu bằng tên lửa và máy bay không người lái vào các căn cứ của Mỹ. Thời gian phản ứng này sẽ chỉ ngắn hơn khi Iran trở nên cứng rắn hơn qua chiến trường và hoàn thiện kho dự trữ của mình.

Thang Leo Thang Và Sự Dễ Tổn Thương Của Các Tiểu Vương Quốc Vùng Vịnh

> Iran đã chiến đấu với sức mạnh kiềm chế cho đến nay. Thang leo thang vẫn cung cấp cho Tehran vô số bước đi có thể tàn phá không chỉ Mỹ, mà còn toàn bộ trật tự tư bản chủ nghĩa toàn cầu. Mỹ không có câu trả lời cho thực tế hiển nhiên rằng Iran đã đặt một 'vòng cổ sốc' quanh eo biển Hormuz. Iran có thể kích hoạt nó bất cứ lúc nào.

'Vòng Cổ Sốc' Quanh Eo Biển Hormuz

Eo biển Hormuz là huyết mạch của thương mại dầu mỏ toàn cầu. Iran đã cho thấy họ có thể tranh chấp hiệu quả tuyến đường này, bằng chứng là các sự cố gần đây khi các tàu cố gắng đi qua dưới áp lực của Mỹ đã trúng mìn. Một sự đóng cửa hoặc gián đoạn hoàn toàn tuyến đường này sẽ gây sốc ngay lập tức cho nền kinh tế thế giới. Các Tiểu vương quốc Vùng Vịnh, vốn phụ thuộc vào tuyến đường này cho xuất khẩu và an ninh của họ, sẽ phải đối mặt với các cuộc khủng hoảng hiện sinh.

Sự Dễ Tổn Thương Của Cơ Sở Hạ Tầng AI và Năng Lượng

Điều thường bị bỏ qua là sự dễ tổn thương của cơ sở hạ tầng hiện đại ở các Tiểu vương quốc Vùng Vịnh. Iran đã thực hiện các cuộc tấn công vào các trung tâm dữ liệu và các nhà máy năng lượng và khử muối. Nếu Iran quyết định vô hiệu hóa hoàn toàn sự xâm lược của Mỹ, họ có khả năng xóa sổ toàn bộ cơ sở hạ tầng của các Tiểu vương quốc Vùng Vịnh.

Điều này không chỉ khiến các bệ phóng dự án quân sự của Mỹ trong khu vực không thể sử dụng được, mà còn phá hủy các kế hoạch chiến lược của Mỹ về trí tuệ nhân tạo (AI). Rốt cuộc, các Tiểu vương quốc Vùng Vịnh đã hứa hẹn 2 nghìn tỷ đô la đầu tư để xây dựng các trung tâm dữ liệu AI, bị thu hút bởi năng lượng và không gian dồi dào. Tuy nhiên, các trung tâm dữ liệu này đòi hỏi nguồn điện, nước và bảo trì con người không bị gián đoạn. Một cuộc tấn công của Iran vào các cơ sở này sẽ phá hủy nền tảng của bảy công ty công nghệ lớn hiện đang thúc đẩy tăng trưởng kinh tế của Mỹ. Iran hầu như chưa bắt đầu chiến đấu; thiệt hại tiềm tàng cho Mỹ là rất lớn.

Domino Toàn Cầu: Từ Biển Đỏ Đến Biển Đông

Các cuộc chiến tranh của đế chế Mỹ không còn là những sự kiện riêng lẻ; chúng hòa vào nhau và củng cố lẫn nhau. Đó là một chiến trường thống nhất, như cựu quan chức Kurt Campbell từng gọi, nhưng 'bản giao hưởng' đang được trình diễn là một bản giao hưởng của sự quá tải đế quốc.

Ansarallah, Ukraine Và Sự Đan Xen Của Các Mặt Trận

Tác động của sự đan xen này được thấy rõ. Các chiến binh Ansarallah của Yemen gần đây đã tấn công với độ chính xác chết người vào các cơ sở dầu mỏ của ARAMCO tại khu vực Jizan của Ả Rập Xê Út, với những đám cháy vẫn đang hoành hành. Điều này không chỉ chứng minh khả năng tấn công của họ, mà còn cho thấy sự kiềm chế và kiểm soát khi tạm thời không phá hủy cơ sở hạ tầng chế biến, một lời cảnh báo rõ ràng cho Ả Rập Xê Út và Mỹ.

> Đồng thời, chúng ta thấy một sự lai tạo kỳ lạ và nguy hiểm ở Biển Caspi, nơi Ukraine tấn công một tàu của Iran và giết chết một thủy thủ. Iran chỉ ra đúng rằng Israel đứng sau sự khiêu khích này, nhằm mục đích kéo Iran sâu hơn vào cuộc xung đột Ukraine. Mỹ, Ukraine và Israel coi đây là một mặt trận duy nhất, với Israel đóng vai trò như một loại 'trung tâm thanh toán bù trừ' cho chủ nghĩa đế quốc toàn cầu. Tuy nhiên, sự đan xen này sẽ không dẫn đến chiến thắng của phương Tây, mà là sự kiệt quệ thêm của châu Âu, Ukraine và chính nước Mỹ.

Hơn nữa, mọi dấu hiệu đều cho thấy số liệu thương vong của Mỹ đang bị che đậy một cách có hệ thống. Việc tuyển dụng các chuyên gia phụ trách hiệu ứng cá nhân tại Căn cứ Không quân Dover và việc đóng cửa khoa sản tại Căn cứ Không quân Ramstein để chuẩn bị cho số thương vong lớn cho thấy cái giá thực sự của cuộc xung đột này cao hơn nhiều so với con số chính thức thừa nhận.

Biển Đông: Mục Tiêu Thực Sự Của Mỹ

Trong khi Mỹ sa lầy vào một vũng lầy ở Trung Đông, việc chuẩn bị cho cuộc chiến chống Trung Quốc vẫn tiếp diễn không ngừng. Các cuộc đối đầu ở Biển Đông, nơi tàu Philippines, được Mỹ và Nhật Bản hậu thuẫn, khiêu khích gần Bãi cạn Second Thomas, không phải là ngẫu nhiên. Mỹ liên tục tiến hành các cuộc tập trận chiến tranh, bao gồm các cuộc tập trận vận tải hậu cần quy mô lớn trên Bán đảo Triều Tiên. Đây không phải là những mô phỏng trừu tượng, mà là những buổi diễn tập cụ thể cho một cuộc xung đột trong tương lai.

Các nhà chiến lược tân bảo thủ coi cuộc chiến với Trung Quốc là 'món chính'. Iran, Nga và các quốc gia khác chỉ được xem là món khai vị. Logic là Trung Quốc là trung tâm sức nặng mang lại cho các nước khác 'vận tốc thoát' khỏi đồn điền tư bản chủ nghĩa phương Tây. Do đó, theo quan điểm của họ, phải chặt đầu con rắn. Biển Đông, nơi 5 nghìn tỷ đô la hàng hóa và 10 triệu thùng dầu chảy qua mỗi năm, là điểm thắt cổ chai hàng hải quan trọng nhất thế giới. Chiến lược của Mỹ nhằm cắt đứt tuyến đường này để bóp nghẹt Trung Quốc.

Câu Trả Lời Của Trung Quốc: Con Đường Tơ Lụa Như Lối Đi Vòng Chiến Lược

> Nơi Mỹ cố gắng phá hủy, trừng phạt và cắt đứt, Trung Quốc xây dựng các giải pháp thay thế. Học thuyết 'Tác chiến Trên không - Trên biển' của Mỹ, được vạch ra vào năm 2009, cho rằng Trung Quốc sẽ vẫn phụ thuộc vào các tuyến đường hàng hải. Tuy nhiên, Trung Quốc đã nhìn thấy điều này từ lâu.

Năng Lượng Xanh Như Vũ Khí Chủ Quyền

Kể từ 'Xoay trục sang Châu Á' vào năm 2011, Trung Quốc đã phát triển Sáng kiến Vành đai và Con đường (BRI) không chỉ như một mạng lưới kinh tế, mà còn là một nhu cầu địa chiến lược để vượt qua Biển Đông và eo biển Malacca. Việc xây dựng Hành lang Kinh tế Trung Quốc-Pakistan (CPEC) và Hành lang Kinh tế Trung Quốc-Myanmar là những nỗ lực trực tiếp nhằm tiếp cận Ấn Độ Dương mà không cần đi qua các vùng biển do Mỹ kiểm soát.

> Khi các tuyến đường bộ này bị tấn công bởi các tổ chức phi chính phủ hoặc các nhóm khủng bố do Mỹ tài trợ (như Mặt trận Giải phóng Balochistan, kẻ đã tấn công giáo viên và kỹ sư Trung Quốc), Trung Quốc lại điều chỉnh chiến lược của mình. Trọng tâm chuyển sang chủ quyền năng lượng. Bằng cách đầu tư mạnh mẽ vào năng lượng bền vững (năng lượng mặt trời, gió và thủy điện) trong khuôn khổ BRI, Trung Quốc giúp Nam Bán cầu toàn cầu độc lập khỏi nhiên liệu hóa thạch chảy qua các điểm thắt cổ chai của Mỹ.

Trong nửa đầu năm 2026, tổng giá trị các thỏa thuận BRI đã tăng lên mức kỷ lục 126,3 tỷ đô la, với trọng tâm rất lớn vào tài chính năng lượng xanh. Đây là phản ứng trực tiếp trước sự dễ tổn thương của thị trường dầu mỏ, trầm trọng hơn do sự xâm lược của Mỹ ở Trung Đông. Trung Quốc đang xây dựng một liên minh chống bá quyền cho phép Nam Bán cầu toàn cầu thoát khỏi sự khuất phục thuộc địa và tư bản chủ nghĩa của phương Tây.

Sự Trớ Trêu Của Lịch Sử: Trump Là Chất Xúc Tác Không Chủ Đích

Trong tất cả những điều này ẩn chứa một sự trớ trêu sâu sắc, gần như mang tính Hegel. Donald Trump, người tin chắc rằng biến đổi khí hậu là một trò lừa bịp của Trung Quốc nhằm phá hoại ngành công nghiệp hóa dầu của Mỹ, đã vô tình làm được nhiều hơn bất kỳ tổng thống nào khác để thúc đẩy quá trình chuyển đổi toàn cầu sang năng lượng bền vững.

Bằng cách đe dọa eo biển Hormuz và đặt câu hỏi về độ tin cậy của nhiên liệu hóa thạch như một nguồn năng lượng cho các đồng minh của Mỹ, ông đã làm lộ rõ 'vòng cổ sốc'. Không một quốc gia nào có thể tiếp tục phụ thuộc hoàn toàn vào năng lượng phải vận chuyển qua các eo biển do Mỹ kiểm soát. Sự cần thiết phải đa dạng hóa giờ đây đã trở thành một chiến lược sinh tồn. Bằng cách này, chính sách gây hấn, tập trung vào nhiên liệu hóa thạch của đế chế Mỹ đang thúc đẩy thế giới tiến nhanh hơn tới cơ sở hạ tầng năng lượng bền vững mà Trung Quốc cung cấp.

Kết Luận: Sự Cần Thiết Của Chủ Nghĩa Hiện Thực Và Kháng Cự

> Hoa Kỳ đang rơi vào 'ngụy biện về gấu xám' cổ điển: ảo tưởng rằng người ta có thể đánh bại một con gấu xám bằng tay không. Đất nước này đã trở nên béo và ì ạch sau nhiều thập kỷ chiến tranh không đối xứng chống lại các đối thủ vũ trang kém, và giờ đây thiếu năng lực công nghiệp, chiều sâu hậu cần và sự rõ ràng chiến lược để giành chiến thắng trong một cuộc xung đột với một đối thủ có động lực và tiên tiến như Iran, chứ đừng nói đến Trung Quốc.

Đường cong học hỏi của Mỹ là phẳng; của Iran, Trung Quốc và Nam Bán cầu toàn cầu là dốc và thích ứng. Mỹ đang thua trên mọi mặt trận: quân sự, kinh tế và đạo đức. Bước đi duy nhất hợp lý cho Mỹ là rút lui, sửa chữa thiệt hại và ngồi vào bàn đàm phán. Sự giảm leo thang như vậy sẽ mở ra eo biển Hormuz, cứu các Tiểu vương quốc Vùng Vịnh khỏi một cuộc khủng hoảng hiện sinh và cho phép nền kinh tế thế giới thở.

Nhưng sự hợp lý không phải là thế mạnh của tầng lớp tân bảo thủ hiếu chiến. Họ sẽ tiếp tục cố gắng che giấu thất bại bằng các cuộc chiến tranh ủy nhiệm và những hành động khiêu khích nguy hiểm, biết rằng bất kỳ sự leo thang nào nữa đều có thể

nhấn chìm không chỉ Iran, mà cả trật tự tư bản chủ nghĩa toàn cầu, xuống vực thẳm.

Nhiệm vụ thuộc về chúng ta, những công dân và những bộ óc tỉnh táo, là không chấp nhận sự điên rồ này. Chúng ta không được để bị cám dỗ bởi tuyên truyền của một đế chế đang hấp hối. Chúng ta phải xuống đường, lên tiếng, viết lách và kháng cự lại sự leo thang chết chóc này. Lịch sử dạy chúng ta rằng mọi việc có thể trở nên tồi tệ hơn trước khi trở nên tốt đẹp hơn, nhưng chúng ta có nghĩa vụ phải tổ chức, duy trì sự huy động và làm mọi thứ trong khả năng của mình để ngăn chặn con đường thảm khốc này.

Ảo tưởng đã kết thúc; đã đến lúc cho thực tế. Nhưng sự thiếu can đảm và tinh thần hiện thực ở phương Tây thật đáng kinh ngạc.